

Čís. 3368.

Osobní poměry obžalovaného jsou pro přípustnost policejního dohledu nerozhodnými (§ 4 zák. ze dne 10. května 1873, čís. 108 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 10. ledna 1929, Zm II 478/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného Viléma Č-ého do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 2. října 1928, jímž byli uznáni vinnými Vilém Č. a Rudolf N. zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., a zamítl odvolání Rudolfa N-e z výroku, jímž vysloveno, že může býti dán pod policejní dohled. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Obžalovaný Rudolf N. odůvodnil odvolání z výroku, jímž vyslovena přípustnost policejního dohledu, tím, že by jako cestující policejním dohledem příliš trpěl. Než osobní poměry obžalovaného jsou při rozhodování otázky přípustnosti policejního dohledu nerozhodnými, rozhodným jest jen, že N. byl pro majetkové delikty opětovně trestán a že jeví se proto nebezpečným pro majetek (§ 4 zák. ze dne 10. května 1873, čís. 108 ř. zák.; bylo proto odvolání N-ovo zamítnuto.

Čís. 3369.

Zrušení rozsudku podle § 33 tr. ř. pro vadnost, jelikož se rozsudek nezabývá základním znakem skutkové podstaty trestného činu (úmyslem způsobiti škodu při podvodu), a proto, že soud nepoužil § 265 tr. ř. a nepostupoval podle ustanovení § 6 čís. 4 zák. o podmíněném odsouzení.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1929, Zm I 752/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Plánici ze dne 21. března 1928, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podvodu podle § 197 a 461 tr. zák., byl porušen zákon v ustanoveních §§ 197 a 461 tr. zák., § 265 tr. ř. a § 6 čís. 4 zákona ze 17. října 1919, č. 562 sb. z. a n., rozsudek se zrušuje a věc se odkazuje okresnímu soudu v Plánici k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Plánici ze dne 21. března 1928 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák., jehož se dopustil tím, že v říjnu 1926 listivým předstíráním a jed-

náním uvedl hostinského J. N-e v P. v omyl, uváděje, že zaplatí, až dostane vyplacenou zálohu na životní pojistku, kterou uzavřel, a že pak bez zaplacení odešel, čímž J. N. škodu na svém majetku 200 Kč nepřevyšující utrpěl. Rozsudek vešel v moc práva. Důvody rozsudku uvádějí, že soud vzal na základě výpovědí svědků Josefa a Marie N-ových, kteří seznali, že obžalovaný, když měl platiti útratu 107 Kč, lstivě jim předstíral, že uzavřel životní pojistku s Dr. E-em na 50.000 Kč, že je třeba ještě podpisu jeho paní a že pak dostane vyplacenou zálohu a že zaplatí, a Dr. E. E-a, který seznal, že pojistku s obviněným neuzavřel, nýbrž že si dal učiniti písemnou nabídku, protože se H-a nemohl zbavit, za prokázáno, že se obviněný dopustil přestupku podle §§ 197 a 461 tr. zák., a že ho proto uznal vinným. V rozsudku dále uvedeno doslovně toto: Protože čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, vyslovena ztráta práva volebního do obcí, a protože obviněný byl pro týž delikt již jednou odsouzen a přiznáno mu bylo dobrodiní podmíněného odsouzení a obviněný spáchal týž čin z pohnutek nízkých a nečestných, není naděje na polepšení bez výkonu trestu a proto nemohlo mu býti přiznáno podmíněné odsouzení. Rozsudek jest vadným především z toho důvodu, že se vůbec neobírá základním znakem skutkové podstaty podvodu, úmyslem způsobiti škodu; není tato náležitost ani vytčena ve výroku rozsudku, aniž jest o ní zmínka v rozsudkových důvodech. Rozsudek zjišťuje jen lstivé předstírání a, že oklamáný utrpěl škodu. To však nestačí ke skutkové podstatě, nýbrž musí býti zjištěn i úmysl obviněného k poškození oklamáného a, že škoda měla nastati (nebo povstala) ze lstivého předstírání, že oklamáný lstivým předstíráním obviněného byl pohnut k jednání neb opomenutí, z něhož pro něho škoda buď na majetku nebo na právech měla nastati. Také v tomto směru zavdává rozsudek podnět k pochybnostem, neboť podle výroku pozůstává lstivé předstírání obviněného v tom, že uváděl, že zaplatí, až dostane vyplacenou zálohu na životní pojištění, jež uzavřel. Podle důvodů rozsudkových tak uváděl teprv, když měl platiti, tedy, když útratu (cech) 107 Kč již byl udělal. Soud nepřihlížel při tom k odchylnému v podstatě údaji trestního oznámení, že když útrata obviněného činila kolem 40 Kč a poškozený obviněného o placení upomínal, obviněný prohlásil, že mu zaplatí, jakmile obdrží od Dr. E-a prvou splátku na pojištění, které s ním uzavřel. Podle toho by uvedení poškozeného v omyl lstivým předstíráním spadalo do doby dřívější, než jak rozsudek za to má, a má proto přesné zjištění, kdy se obviněný lstivého předstírání dopustil, důležitý význam pro posouzení příčinné spojitosti lstivého předstírání s nastalou škodou, po případě i pro posouzení úmyslu, jaký obviněný se lstivým předstíráním spojoval. Obviněný podvodný úmysl popírá, tvrdě, že jde jen o poměr soukromý. Bylo proto povinností soudu, by se oněmi otázkami zabýval a skutková zjištění pro zodpovědění otázek těch učinil. Z toho, co rozsudek uvádí, skutková podstata podvodu ještě neplyne a spočívá proto odsuzující výrok na nesprávném pojetí ustanovení § 197 a 461 tr. zák.

Rozsudek jest však závadným i v druhém směru: Čin byl podle správného zjištění rozsudku spáchán v říjnu 1926. Podle trestního lístku byl obviněný odsouzen rozsudkem okresního soudu v Prachaticích ze

dne 21. ledna 1927 pro přestupek podvodu podle § 461 tr. zák. do vězení na 5 dní podmíněčně; podle trestních spisů okresního soudu v Prachaticích jsou údaje trestního lístku správné, zkušební doba běží do 10. února 1929. Poněvadž čin, pro nějž byl obžalovaný odsouzen rozsudkem okresního soudu v Plánici, byl spáchán před vynesemím rozsudku okresního soudu v Prachaticích, měl okresní soud v Plánici při výměře trestu použití ustanovení § 265 tr. ř., což se však nestalo. Tato chyba měla v zápětí druhou chybu: rozsudek odepírá podmíněný odklad výkonu trestu s odůvodněním, »že obviněný pro týž delikt byl již jednou odsouzen podmíněně a obviněný spáchal týž čin z pohnutek nízkých a nečestných«. Rozsudek sice neuvádí, který to byl rozsudek, jímž byl obviněný již jednou pro týž čin odsouzen podmíněčně, než podle obsahu spisů jde bez pochyby o řečený rozsudek okresního soudu v Prachaticích. Poněvadž čin uvedený v rozsudku okresního soudu v Plánici, byl spáchán před vydáním rozsudku okresního soudu v Prachaticích, jest odůvodnění odepření podmíněného odkladu výkonu trestu právně mylné a mělo býti postupováno podle ustanovení § 6, čís. 4 zákona ze 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. Bylo proto podle § 33 ve smyslu §§ 292 a 479 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 3370.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 81 tr. zák. nestačí, že vzpírání se pachatelovo (škubání řetízky při poutání) znesnadňuje služební výkon vrchnostenské osoby, nýbrž musí býti použito násilí nejen proti služebnímu výkonu, nýbrž i proti osobě vrchnostenské samé; musí tu býti vědomí a vůle pachatelova dotknouti se skutečně vyvinutým násilím buď přímo neb aspoň nepřímou, přece však s fysickým účinkem vrchnostenské osoby.

Městský strážník jest formálně oprávněn stíhati a zatknouti podezřelou osobu, dopustivší se trestného činu v obvodu, pro nějž je ustanoven, i mimo tento obvod; pokud vyvíňuje podle § 2 e) tr. zák. omyl pachatelův ohledně tohoto oprávnění.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1929, Zm II 276/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 2. dubna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 81 tr. zák., přestupkem podle § 312 tr. zák. a přečinem podle § 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., pokud čelila proti odsouzení obžalovaného pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto bodě, následkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto